

LÁZÁR BENCE ANDRÁS
Hommage à R. M.

„Mert tudom, hogy a sorsom a te sorsod.
Itt állok egyedül.
Ázott fejemet lehajtom.
A harmadik napon a legnehezebb, a harmadikon.”
(Juhász Ferenc: A babonák napja, csütörtök)

1.

Nem maradt, a kerítésen kívül, bármi elhajlítható.
Fű nőtt ott is, ahol sohasem vártad volna.
Az eget meg a fehér inged szakította ketté.

A nap csak egy tartozék, ahogy a márványtáblák is.
Rajtuk neved, dátumok, szerelmek, ilyesmik.

Utána maradt, akár hétvégi remény, a záradék.
Itt és most kimondjuk – valahogy így.

A lagerek helyett kerítés most a mutatvány,
színpad is van benne, fotók, néhány irat.

Kikényszerített szolgaság ez.
Zászlók lobogtak, zászlókkal
támasztottak falakat.
Piros, fehér, zöld színnel.

Nem tudhattad, csillagok helyett is,
keresztel szenved a szabad.

2.

Várt haza a kertbe, a barackfa alatt,
pöttyös kötényben, kibontott fűrtökkel.
De te nem jöttél.

Kapta a hírt, meneteltek, visznek téged is,
nem vittek volna ugyan, északra.

Az őszi íze már nem régi.
Téged tavasszal szült meg anyád,
bele is halt, fájt neked az öcséd,
apádat kaptad örökölni, a nevét,
utólag bevallhatod, sokat számított ez.

Az őszi kertben várt téged, a barackfa alatt,
pöttyös kötényében, fűrtökkel a fején.

3.

*Csont maradt belőled, tényleg, és néhány hajcsomó,
tested történelem, ahogy az órák, napok is.
Nem nőtt virág a fákon, gyümölcs a kertben,
üres maradt a föld, ahogy a zászlók
színe is csak szín maradt.*

*A lagerek helyett, színház,
középen színpad áll, a mutatványos,
a neved mondja, dátumokat, szerelmeket.*

Az eget a fehér inged szakította ketté.

*Valahol keresztet ütnek a falba,
tenyeredbe és lábaidba szögeket,
a harmadikon lesz a legnehezebb,
a harmadikon.*

